

GIOVANNA & TOM
FLETCHER

**POSLEDNÁ
ILÚZIA**

DCÉRA L'UDSTVA 2

Pokračovanie bestselleru o poslednom dievčati na Zemi

POSLEDNÁ ILÚZIA

POSLEDNÁ ILÚZIA

DCÉRA L'UDSTVA 2

GIOVANNA & TOM
FLETCHER

slovar

Original English language edition first published
by Michael Joseph, Penguin Books Ltd, London
Text copyright © Giovanna and Tom Fletcher 2020
Cover © Michael Joseph, Penguin Books Ltd. 2020
The authors have asserted their moral rights
Translation © Katarína Kvoriaková 2020
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2020

ISBN 978-80-556-4835-4

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat
ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými,
alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve
prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému
a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu

Giovanna & Tom Fletcher: Eve of Men, Book 2: The Eve Illusion,

ktorý vyšiel vo vydavateľstve Michael Joseph,

an imprint of PENGUIN BOOKS, 2020,

preložila Katarína Kvoriaková.

Prvé slovenské vydanie

Zodpovedná redaktorka Zuzana Šmatláková

Editorka Dana Brežňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2020.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovar.sk

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporúčením pre konečných predajcov.

Buzzovi, Buddymu a Maxovi

Michael

Obmedzená služba.

Tak to si píš, že obmedzená. Ledva dostávam dosť jedla, aby som mohol nakrmiť potkana, s ktorým sa delím o bunku. Musím ho dať tomuto kamošovi. Veža by mala byť nepreniknuteľná železná pevnosť, no aj tak sa mu podarilo nájsť cestu hore deviatimi stovkami poschodí a nájsť jedného z mála ľudí v celej budove, ktorí by ho pri prvej príležitosti nezabili.

Predpokladám, že ide o *samčeka*. Alebo že by ma navštívila Eva krysej populácie, ktorú tu hore zamkli v záujme jej vlastného „bezpečia“?

Hodím mu odrobinky z chleba. Celkom ma prekvapuje, že túto umelú sračku vytvorenú po zmiznutí pšenice ešte stále nazývajú chlieb. Potkan oňuchá omrvinky, ale otočí sa a nezje ich.

„Ani sa ti nečudujem,“ zachehcem sa a hodím si zvyšok do úst. Rýchlo ho spláchnem dúškom vody, ale aj tak sa mi zadrhne v hrdle.

Po tom, čo som vykonal, mám šťastie, že vôbec žijem. Nieto ešte, že mi dovolili zostať v budove a nechali mi aj robotu. Patrím k Najvyššej stráži, najvyššej úrovni bezpečnostných zložiek. Máme len jednu úlohu: chrániť Evu. Nielenže som v tejto úlohe totálne zlyhal, ale vystavil som ju priamemu riziku tým, že som ju odvliekol do toho výťahu.

Ak by bola situácia iná, ak by Ketcha a polovicu tímu nezasiahol výbuch v Útočisku, bol by som už... no, povedzme, že tuto pán Krysiak by už nemal priateľa.

Momentálne ma však Existenciu podporujúca organizácia, EPO, potrebuje. Máme diery v bezpečnosti a časy sú napätejšie než kedykoľvek predtým. Niežby si to EPO vôbec pripustila. Nezodpovedá to maškaráde, ktorú servírujú Centrálu, slabučko sa trepotajúcemu srdcu toho, čo zostalo zo sveta. Niekedy mám pocit, že toto miesto je jedna veľká fraška, ilúzia. A asi som už videl priveľa, aby mi dovolili len tak odísť.

Ten labák.

Všade krv.

Tie experimenty.

Eva.

Zatnem obe päste a zaryjem si nechty do dlaní, až kým mi nepopukajú hánky. Pred očami mi znovu preblesne jej tvár. Vtedy sme sa po prvý raz skutočne stretli. Pravdaže, ako jeden z Najvyššej stráže som ju videl nespočetne veľa ráz, ale nikdy som jej nehľadel priamo do očí. Od prvého dňa na tejto pozícii nám to vtĺkali do hláv. Bola vystrašená, teraz tomu už rozumiem. Uväznená so mnou v tom výťahu ako v kovovom väzení.

Uväznená s *mužom*.

Na čo som sa to, dopekla, hral?

Čo mi urobíš?

Potrasiem divoko hlavou, snažím sa z nej vyhnať tú spomienku. Najviac ma desí, že vlastne ani neviem, čo som sa chystal urobiť. Nemal som nijaký plán. Vedel som len, že ju musím dostať z tej miestnosti od toho vyšinutého Kandidáta. Už stihol zavraždiť Matku Ninu, pretože sa domnieval, že je to Eva. Musel som ju dostať do bezpečia.

A skôr než som sa nazdal, stál som sám s...

Lampy v bunke sa rozblikajú oslepujúcim bielym svetlom, vytrhnú ma zo spomienok. Rozozvučia sa pohotovostné sirény, ich zavýjanie sa nesie betónovými chodbami, kým mi nenarazia do ušných bubienkov. V tej sekunde som na nohách.

Pán Krysiak utečie, keď sa dvere so svišťaním otvoria.

„Turner!“ zahučí strážca Ryan z dverí, naliehavosť mu priam kričí z tváre. „Rýchlo k Najvyššej strážii. Bezodkladne nás potrebujú!“

„Ale ja som mimo služby!“ snažím sa prekričať sirény.

„Teraz už nie.“ Kývne k mojej nahej hrudi. Nasledujem jeho pohľad k mojej visačke – okrúhlemu implantátu umiestnenému pod kožou na ľavej strane hrudníka. Nepatrnú červenú, ktorú som vídaval posledných pár dní, nahradila jasná modrá. Som v plnej službe bez akéhokoľvek vysvetlenia.

Niečo sa stalo.

Schmatnem vestu a pretiahnem si ju cez hlavu. Vyrazím za strážcom Ryanom na chodbu, kde sa zoskupil zvyšok Najvyššej stráže. Zvedavo na mňa pozerú, no ja len myknem plecami. Moja prítomnosť ma prekvapuje rovnako ako ich. Som však rád, že sa k nim môžem znovu pridať.

Kovová guľa sa otvorí. Vlezieme dnu a pozriem na Ryana, nášho dočasného veliaceho dôstojníka.

„Toto nie je cvičenie. Domnievame sa, že sa niekto nabúral do Veže,“ vysvetľuje strážca Ryan, keď si na vyholenú hlavu naťahuje matnú čiernu helmu. Vo svetle sa zaligoce Evino zlaté logo, keď sa mu remene automaticky zapnú a utiahnu pod bradou. „Viem, že to nie je ideálne, že som tu namiesto Ketcha, ale musíme si splniť povinnosť.“

Guľatý výťah sa uzatvorí a začína sa kĺzať.

„No počkať, my ideme hore?“ vyjachcem. „Veď sme predsa na deväťstom poschodí. Kde, dočerta, došlo k narušeniu bezpečnosti?“

DORAZILI STE DO DÓMU,

oznami nám robotický hlas výťahu o niekoľko sekúnd.

Všetci sa nechápavo obzeráme.

Dóm?

Nabúrali sa do Dómu?

Veď to je priam nemožné.

Ryan cúvajúci z výťahu nám to potvrdí nadvihnutím obočia. Mieri k Bráne – neviditeľnej bariére medzi Vežou a Dómom. Nasledujem ho. Keď prechádzam neviditeľným lúčom energie, ktorá pátra po akomkoľvek neoprávnenom vniknutí – a v takom prípade vyvoláva paralýzu –, visačka na hrudi mi zavibruje. Ide o dočasnú paralýzu, isteže, ale aj tak by som sa k Bráne ani nepriblížil, keby mi visačka stále svietila načerveno. Dokonca ani môj kryší kamoš by sa tak ďaleko nedostal.

Srdce mi poskakuje od vzrušenia, že som znovu v plnom nasadení. Strážca Ryan prejde rukou po platni na stene a so zasyčaním sa otvorí dvierka tajného príklopu. Tieto skryté zbrojnice sú roztrúsené po celej Veži. Len veliaci dôstojník vie o ich umiestnení a môže sa k nim dostať. Zo zjavných dôvodov si nemôžu dovoliť, aby zbrane padli do nesprávnych rúk.

V priebehu niekoľkých sekúnd sa oblečíme a vyzbrojíme. Nacvičovali sme túto situáciu sto ráz.

„Stráž,“ vyštekne strážca Ryan.

„Pripravení, pane,“ zahlaholíme zborovo a zoradíme sa do jedného radu.

Ja sa postavím na druhé miesto hneď za strážcu Ryana. Nebyť môjho výťahového incidentu, stál by som na čele, ale niet času sa tým teraz zaoberať.

Pozdĺž kovovej chodby sa zrazu rozžiaria červené pásy a vedú nás k mimoriadnej udalosti.

„Museli lokalizovať narušiteľa,“ hovorím a všetci vykročíme.

NALIEHAVÁ SITUÁCIA. NEVYHNUTNÝ OKAMŽITÝ ZÁSAH VDÓME, oznámi hlas, nato sa všetci prudko rozbehneme. Utekáme po červených chodbách, keďže všetky ostatné potemneli.

„Museli sa pomýliť,“ mrmle strážca Ryan v slúchadle v helme.

Všetci dobre vieme, o čom hovorí. Svetlá nás vedú do záhradnej zóny.

Drsný betón a oceľ zjemnejú, keď sa dvere odomknú, roztvoria a vpustia nás do Evinho sveta.

Naše zbrane ticho cvaknú, keď sa automaticky prenasťavia do nesmrťiaceho režimu.

Eva musí byť blízko.

Ukradomky sa na seba pozrieme. Viem, že ich srdcia netľčú tak silno ako moje. Oni nepoznajú Evu tak ako ja. Nevedia, ako vyzerá pri pohľade zblízka. Aké to je dotýkať sa jej. Ako...

„K Prepadlisku. Ihneď,“ rozkazuje ostrý hlas, ktorý sa nám často nedostane do uší. Hlas slečny Vivian Silvovej. Zbadám ju pred nami, vyžaruje z nej netrpezlivosť.

„Áno, slečna Silvová,“ odvetí strážca Ryan pohotovo a rukami nám naznačuje, aby sme ho nasledovali. Keď ju míňame, prepaľuje nás očami. Za svojimi hranatými črtami nedokáže ukryť náznak úzkosti.

Stretnú sa na mám pohľady – zdá sa, že udržiava kontakt.

Pochopím, čo mi chce povedať.

Mám šancu to odčiniť.

„No doriti,“ zasyčí mi Ryanov hlas v uchu. „Máme tu problém.“

Prešprintujem pomedzi stromy, vôbec nedbám na to, že svojimi čižmami ohrozujem život rastlín.

Stráž sa zhrkla pred vchodom na Prepadlisko – Evino najobľúbenejšie miesto v Dóme. Odtiaľto hľadieva na svet a sníva v blaženej nevedomosti, že to celé je len podfuk. Najprepracovanejšie a najdrahšie väzenské steny v histórii, a ona o nich ani len netuší.

Na monitoroch realITV sa dvadsaťštyri hodín denne premieta alternatívny pohľad, ktorý ovláda EPO, alebo ak mám byť presnejší, slečna Silvová. Eva vidí taký svet, aký jej ponúka slečna Silvová. Blednúce západy slnka, ktoré celé hodiny bozkávajú oblaky a napokon sa poddajú svitu hviezd jasnému natoľko, že vrhá tieň na betóne. Dokonalá ilúzia pre ilúziu dokonalosti. A to všetko len preto, aby Eve dali nádej. Nech si myslí, že stojí za to zachrániť svet. Napokon, nik iný to nedokáže.

„Čo to, došľaka, robí?“ mumle strážca Ryan.

„Nevidím. Uhnite.“ Pretisnem sa pomedzi šiestich strážcov, ktorí sa tlačia pri dverách. Nepodarilo sa im prepísať nabúraný systém, ktorý uzamkol vchod. Tvárou prakticky narazím do sklenených dverí vo chvíli, keď ich zbadám.

Eva a Holly, holografická projekcia, ktorú nazýva priateľkou.

„Čo robia?“ pýtam sa.

„Neviem, ale Eva má niečo v rukách,“ poznamená strážca Ryan. „Mal som dojem, že na Prepadlisko nesmie nosiť nijaké predmety.“

„Presne tak,“ preruší ho zozadu slečna Silvová. „A teraz prestaňte na ne zízať a otvorte už konečne tie posrané dvere.“

„Áno, madam. Strážca Turner, strážca Finn,“ vyzve nás strážca Ryan a odstúpi. Ihneď sa pustíme do roboty. Spoza opaska vytiahnem malé plazmatické ostrie a začnem odrezávať zo zámky, ktorá zapečatila dvere. Lenže sú tak pevne zavreté, že by zrejme trvalo hodiny, kým by som sa ňou prerezal.

„Prečo sú vlastne tie dvere zamknuté?“ zvolá strážca Ryan, keď Finn nasleduje môj príklad a tiež začne zarezávať do zámky.

„Vyradili celý systém,“ odvetí slečna Silvová, stojaca niekoľko metrov za nami.

„Vyradili? Ako?“ pýta sa strážca Ryan. „Myslel som si, že na toto miesto sa nedostane zvonku nikto, fyzicky ani digitálne.“

„Máte pravdu. Spravil to niekto zvnútra,“ odsekne chladne slečna Silvová, nespúšťa pritom Evu z očí.

„Pane...“ začne strážca Finn. Vtedy prestane zatínať do zapečatených dverí Prepadliska.

Zdvihneme hlavy. Všetci to vidíme.

„Nie...“ zašepká slečna Silvová.

Eva sa napriahne a ja letmo zazriem drobnú mnohofarebnú kocku v jej pästi, skôr ako ju vypustí do vzduchu nad Prepadlisko.

Nastane ticho. Mŕtvoľné ticho. Sledujeme, ako sa kocka otáča a kľže vzduchom. Potom nám zmizne z dohľadu. Všetci však

vieme, čo Eva zbadá. Hračka zostane visieť na kúsku neba, akoby ju držalo neviditeľné silové pole.

Otočí sa a kričí na svoju holografickú kamarátku s doširoka roztvorenými očami niekoho, kto sa práve prudko prebral zo sna. Alebo z nočnej mory.

Hra sa skončila.

Eva to už vie.

„Rozbite to sklo!“ vydá rozkaz slečna Silvová a my okamžite poslúchneme. Z gumenej plomby vytiahnem nepoužiteľný nôž, vyberiem zbraň a pažbou udriem do hrubého skla dverí.

Eva na nás vrhne pohľad a mne srdce zamrie v hrudi. Po tvári sa mi rozlieva zahanbená červeň pri pomyslení, že ma vidí v tejto svorke vlkov, ktorá ju loví.

„Turner!“ vrieska strážca Ryan a ja si uvedomím, že bezmocne zízam cez sklo. „Ustúp!“

Začujem prenikavý zvuk nabíjania detonačného zariadenia a očami podvedome zablúdím k jeho zdroju. Dvomi výbušninám prilepeným k dverám.

Odskočím, aby som sa ukryl. Následne mi silný výbuch vyrazí dych a rozmetá dvere na kusy.

Z umelého neba sa na nás ako dážď sypú črepiny a skrz tú spršku vidím, ako sa Eva odrazí a skočí.

V tej chvíli sa rozpúta chaos.

Čižmy drvia rozbité sklo, keď sa Najvyššia stráž s napriahnutými zbraňami rozbehne cez Prepadlisko. Dobehnem akurát na okraj, keď sa projekcia Holly rozbliká, lebo zápasí s neviditeľným nepriateľom. Ktokoľvek ju pilotuje, už ho našli.

Preleziem okrúhle zábradlie a hľadím na oblaky pod sebou. Strážca Ryan sa zjaví po mojom boku a spolu sa najprv nadýchame, potom skočíme. Padáme a mne stiahne žalúdok. Ten výhľad sa zdá priveľmi skutočný, hoci viem, že ide len o ilúziu.

Pri zrážke sa monitory vydávajúce sa za nebo rozblikajú a zamrznú. Nenavrhl ich tak, aby po nich niekto mohol chodiť, nie-

to ešte, aby po nich šliapali niekoľkí adrenalínom poháňaní strážcovia. Strážca Ryan vyskočí na nohy ako prvý a ženie sa za Evou. Vtedy vedľa mňa pristane strážca Franklin.

„Kryte ma,“ praská hlas strážcu Ryana v mojom slúchadle. Prebehnem pohľadom po obzore a nájdem ju. Evu, ktorú prenasleduje... Eva?

A potom ďalšie dve. Chlapi sa rozdelia a naháňajú ich.

„Obe sú len projekcia!“ vrieska slečna Silvová z Prepadliska nad nami.

Vyštvierám sa na nohy.

Musím niečo urobiť.

Musím sa predviesť a dokázať, že za to stojím.

Zdvihnem zbraň. Z hlavne vychádza jemný zelený opar. Eva, tá skutočná, je stále blízko – až príliš blízko, aby som mohol vystreliť.

„Mám ju! Zvládol som to!“ zarachotí hlas strážcu Ryana v mojej helme.

Rýchlo si založím masku na oči.

„Lokalizuj strážcu Ryana,“ vydám príkaz a displej okamžite zvýrazní jeho telo. Niekoľko desiatok metrov odo mňa zvierá Evino chodidlo, ale ona mu dupne pätou do tváre a on ju púšťa.

Idiot! Presne preto nemá byť veliteľom.

Teraz sa mi však naskytla príležitosť. Ostatní prenasledujú falošné Evy, ale ja viem presne, že tá skutočná je rovno predomnou.

Štverá sa hore. Šprintujem za ňou.

Letím nebom a na chrbte cítim pohľad slečny Silvovej. Dovoľm si ukradomky na ňu pozrieť, ale už ju na Prepadlisku nevidím. Kým otočím hlavu, Eva mizne.

„Tam hore!“ vreští slečna Silvová. Už je s nami na nebi. Bože, tá sa vie rýchlo hýbať!

Prstom mieri na čiernu dieru, kde pred chvíľou Eva zatlačila na panel neba.

Som prvý strážca, ktorý tam dobehne, a slečna Silvová mi odstúpi z cesty a nechá ma prejsť. V tej tme zazriem rebrík. Počujem ozvenu Eviných krokov na kovových stupienkoch nad hlavou.

Začnem sa za ňou šplhať, keď zrazu BUM!

Z toho tlaku v hlave povolím zovretie a padám. Pristanem na strážcovi Matthewsovi.

Studený vzduch sa ženie spoza môjho chrbta, snaží sa spolu s Evou uniknúť z Dómu. Našla príklop.

Zazívam, vyrovnávam tlak v hlave. V ušných bubienkoch mi tlčie, ale nemám čas sa tomu teraz venovať. Vystrelím po rebríku, ale keď dobehnem na vrch, už jej niet.

Keď vystúpim z Dómu do mrazivej reality, moja helma zaznamená zmenu v úrovni kyslíka. Obklopujú ma oblaky, ktoré s hrozivým pokojom visia na obzore, hľadia na nás, akoby očakávali krvavé jatky. Po obvode Veže sa vinie úzka kovová ochodza. Maská sa automaticky rozšíri a sama upevní remienky na brade. Tlak vnútri sa ustáli a začína prúdiť čerstvý kyslík.

DÝCHAJ NORMÁLNE, upozorňuje ma robotický hlas.

„Zameraj Evu,“ vydám príkaz a priehľadné šípky mi ukazujú, kam sa mám otočiť a zamieriť.

A tam ju zbadám, ďalej pred sebou na rímse. Nie je sama.

Srdce mi zamrzne.

Je to *on*.

Syn doktora Wellsa. Pilot, ktorého si obľúbila. Bram.

Ako to, že sa vrátil? Už aj tak dosiahol nemožné, že odtiaľto unikol. Ale dostať sa naspäť? Tak to už je celkom iná pesnička.

Rozbehnem sa za nimi, moje kroky sa rozliehajú na cestičke. Prepad pod nohami sa nedá pochopiť, preto ma ani netrápi.

„Cieľ – Bram Wells.“ V maske sa zvýraznia jeho kontúry.

Zdvihnem zbraň. Som veľmi blízko Evy, takže základná funkcia pištole je stále vypnutá. Mierim na vysvietenú siluetu Brama na displeji a potiahnem spúšť.

Vyšlem jeho smerom prúd nesmrtiacej energie, ale miniem.

„Nasadili drony,“ oznámi mi hlas strážcu Ryana v uchu, na čo ho zbadám na opačnej strany rímsy, kde odstrihne cestu Eve a Bramovi. „Nemajú kam utiecť!“

Preruší ho hlas slečny Silvovej. Ohromne zaburáca vo vzduchu, až všetci zastanú.

Srdce mi silno tlčie a ťažko sa mi dýcha, ledva počujem. No zachytím koniec.

„Toto je tvoj domov, Eva. Tvoj svet. Je tvoj a len tvoj. Dokonalosť.“

Eva pozrie mojim smerom. V rukách stále držím pištoľ.

„Zložte zbrane!“ nariadi slečna Silvová a celá Najvyššia stráž poslúchne.

Náhle si uvedomím, čo sa stane. Prebleskne mi to v mysli ako neblahé tušenie.

Prudko sa vrátim do tohto okamihu a pred očami sa mi odvíja skutočnosť.

Zo žltej skrinky vyberie Bram Rukavicu, ktorá čaká len naňho. Omotá popruhy okolo Evy a spolu preliezajú cez bezpečnostné zábradlie. Po celý čas na nich jačí hlas Vivian Silvovej a vzápätí aj doktora Wellsa.

„Čo spravíme, Turner?“ zašepká mi do slúchadla strážca Ryan, keď si uvedomí, že mu velenie veľmi nejde. No je neskoro.

Už sme o ňu prišli.

„Len sa pozerajme,“ odvetím.

Pobozkajú sa.

Usmiejú.

Skočia.

Padajú do roztrhnutých oblakov pod sebou, zanechávajú tu brázdou tajomného ticha, akoby celý svet zalapal po dychu.

Tá chvíľa sa mi dookola prehráva v hlave ako zaseknutá platňa.

Jej pery pritísnuté na jeho.

Jej pery pritísnuté na jeho.

Jej pery pritísnuté...

Pokrútim hlavou, aby som si vyčistil myšlienky. Práve som sa stal svedkom toho, ako najdôležitejší človek v histórii ľudstva skočil z najvyššej budovy sveta, a ja dokážem myslieť len na ten bozk.

Zdvihnem pohľad k svojim kolegom z Najvyššej stráže. Ich oči konečne spočinuli na mne a ja pocítim váhu zodpovednosti, ktorá na mňa doľahne, akoby chcela, aby som ich nasledoval ponad okraj a cez mraky.

Viem presne, čo musím urobiť, na čo som vytrénovaný... čo chcem urobiť.

Privediem Evu naspäť.

Eva

Padám vzduchom spolu s ním. Preč od sveta, ktorý pre mňa postavili. Preč z toho väzenia a ich životov. Preč od ich hier a manipulácie.

Čiastočne som ich prekukla, pravdaže, ale ako som mohla vedieť, kam až siaha ich klamstvo? Či aký hrubý je závoj, ktorý mi Vivian Silvová držala pred očami po celý môj život?

Vedela som, že Holly bola umelecké dielo, vytvorili ju pre mňa, aby som sa mala s kým kamarátiť a oni mohli vďaka nej porozumieť, ako pracuje moja myseľ. Vedela som, že nie je skutočná v tradičnom zmysle slova, no aj tak som bola za ňu vďačná.

Za neho.

Za Brama.

Bohužiaľ, práve moja vďaka spustila pád. Ako varovanie mi viac nedovolili vídať moju kamarátku. Mala som si uvedomiť, čo Holly v skutočnosti je, nie sa iba tešiť, že sa mám s kým porozprávať. Bola príkladom toho, čo vlastne dokážu. Mala som pochopiť, že každý východ a západ slnka, takmer všetky krásy, ktoré som tak milovala, umelo vytvorili oni. Vystavali ich, aby ma udržali pod zámkom zlatej klietky, aby som robila všetko, čo odo mňa žiadali.

Až do tejto chvíle sa môj život skladal len z jednej veľkej lži.

Ťažko sa to prijíma. Zasiahla tá skaza každú časť môjho života tam hore? A čo Matky? Staršie ženy, ktoré ma vychovali, učili, každý deň obliekali? Lúbili ma vôbec, ako mi tvrdili? Alebo aj ony tvorili len súčasť ilúzie? Alebo mali skutočne také čisté dôvody, ako som verila?

Myslím na zvráskavenú Matku Ninu, nádhernú dušu, ktorá za mňa obetovala život. Musím veriť, že Matky boli skutočné. Láme mi to srdce, keď o nich pochybujem.

Pichne ma svedomie, keď si pomyslím na ne hore vo Veži, a uvažujem, čo sa s nimi asi stane. Zasvätili mi viac ako desaťročie svojich životov a ja si od nich len tak utečiem.

Vážne však utekám? Skutočne unikám? Alebo len naháňam pravdu?

Spravila som dobre, keď som podala Bramovi ruku a skočila?

Dnes sme sa stretli len po druhý raz, aj keď ho prostredníctvom Holly poznám celý svoj život.

Ale poznám ho skutočne?

Niet času klásť tieto otázky.

Bram ma zovrie ešte silnejšie. Len vtedy si uvedomím, že odkedy som vykročila preč od toho, čo bolo, a v ústrety tomu, čo ma čaká dolu, mám stále zavreté oči. Zarývam tvár do Bramovho krku, rukami ho objímam okolo pása a širokých pliec. Roztrasenými nohami sa zakvačím o jeho nohy.

Vietor sa ženie okolo nás takou desivou rýchlosťou, že mám strach sa aj pohnúť. Prinútim sa otvoriť oči. Míňame monštruózu budovu, ktorú som kedysi nazývala domovom. Jej vzhľad mi pripadá čudne cudzí. Z tejto strany som ju nikdy nevidela, no teraz ju ani nedokážem zamerať. Všetko sa rozmazáva do machule.

Padáme cez búrkové mraky, jeden za druhým nám zatarasujú výhľad na to, čo sa nachádza pod našimi nohami, a sprchujú nás ľadovými kvapkami. Som od tej sprchy do nitky mokrá.

Svet sa hlasno ozýva, vietor rachotí okolo nás. Mihajú sa záblesky bielej a červenej, tanec svetiel. Nikdy som nepoznala nič podobné. Hypnotizuje ma to a zároveň desí.

Stále padáme, letíme oblakmi. A zrazu ho zbadám.

Svet pod nami.

Zem, ku ktorej sa blížíme, ožíva. Hýbe sa a vlní, klesá a dvíha sa. No až keď mi do uší doľahnú hlasy, ktoré volajú, kričia, vries-